

La Rambla és de tothom

- Movent-nos pel Poblenou
- Barcelona sota les bombes
- L'Arxiu Històric del Poblenou
- Dret a aigua

Editorial

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
La Rambla és de tothom!	
EN PORTADA	4
Movent-nos pel Poblenou	
La L4, la nostra. Passat, present i futur de la línia de metro del Poblenou	
La bicicleta i el Poblenou	
L'abans i l'ara del tramvia i l'autobús al Poblenou	
Pacificar el trànsit	
Trias no tria el tramvia per la Diagonal	
ESPAI ACTIU VEÏNAL.....	12
Can Felipa al cor de l'acció cultural del barri	
Renda	
HISTÒRIES DE BARRI.....	13
Esborrany de vida	
PAISATGES URBANS	14
Banc de Sang i Teixits, eficiència i austeritat	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	15
Barcelona sota les bombes	
ENTITATS.....	16
Arxiu Històric del Poblenou	
PARTICIPA.....	19
Mares de la plaça de les Culleres	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	20
Carme Canet	
ACTUALITAT.....	23
Dret a aigua	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concertar hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concertar hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: C.P.:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 17 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:
 Codi:
 (Signatura)

Revista *El Poblenou* n.76
 maig 2013

Edició: Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Joan Maria Soler, Marc Dueñas

Col·laboradors: Silvia Casorran, Jordi Galí Manuel, Maria Elisa Ojeda, Guillem Tàpia, Clara Roig, Manel Ferri, Marçal Bonadona, Elena Marzo, Esther Racionero, Maria Gràcia Larrégola, Eva Murgui

Coordinació: Naia Hernández

Fotografia: Salva Clarós

Portada foto: Salva Clarós

Correcció: Concepció Colomina, Josep Pascual, Marc Dueñas

Disseny gràfic/maquetació: Joan Maria Soler

Impressió: Gràfiques Campàs

Publicitat: Sanjo (697 268 335)

Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.

La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

La Rambla és de tothom!

El govern municipal del districte de Sant Martí ha anat prenent en els dos anys de mandat algunes decisions al marge i en contradicció amb la voluntat dels ciutadans del Poblenou. La primera va ser clausurar l'Ateneu la Flor de Maig. El regidor Freixedes va argumentar que l'Ajuntament no volia continuar pagant el car lloguer de l'antiga seu cooperativista. La resposta ciutadana va ser reobrir l'Ateneu, ocupant els locals de la Flor de Maig. Fa poques setmanes s'ha conegut el sobreseïment de la causa penal oberta contra integrants de l'Ateneu la Flor de Maig per l'ocupació i reobertura d'aquell espai històric. Avui l'Ateneu és un lloc ple de vida i activitat.

Igualment, en contra del parer del veïnat, Freixedes va asfaltar el passeig de la Rambla, al·legant que l'obra era urgent i que l'Ajuntament no es podia permetre la despesa d'un paviment de més qualitat. Un grup de ciutadans va impedir a peu d'obra fa unes setmanes la represa de l'asfaltat de les rodones de la Rambla. Va caldre aquesta contundència per aturar la decisió que ja havia aixecat malestar i disconformitat. Algunes entitats del barri, entre elles l'Associació de Veïns i Veïnes, havien advertit fa temps que aquella obra no era ni necessària ni urgent, i menys encara amb la solució proposada de substituir la llosa per una capa asfàltica impròpia d'un passeig principal del barri com la Rambla. El govern del districte ha acceptat ara no fer res a la Rambla sense fer abans una consulta ciutadana a partir d'un procés participatiu.

Amb pocs dies de diferència d'aquell incident, el regidor va donar ordre de clausurar també la sala d'art del centre cívic Can Felipa, sense haver consultat abans el teixit cultural i associatiu del barri i de la ciutat, cosa que hauria estat lògica perquè el programa d'art contemporani de Can Felipa no és només una peça important de la xarxa d'artistes del Poblenou sinó un equipament de ciutat sota la direcció de l'Institut de Cultura, ICUB. L'emprenyada de tothom i l'esclat de protestes van acabar fent rectificar novament les intencions del regidor. En aquesta ocasió va ser el mateix alcalde qui va esmenar la decisió del Districte.

A hores d'ara, el govern municipal del regidor Eduard Freixedes s'ha guanyat ja la desconfiança del veïnat. No es pot governar a cop de decret ignorant l'opinió dels agents socials organitzats en la Comissió d'Equipaments del Poblenou, o en la Comissió de Mobilitat, una altra instància participativa que ha tingut també veritables problemes per ser acceptada com a òrgan consultiu en temes de mobilitat local. Paral·lelament, fa ja més d'un any que Freixedes no convoca la Comissió Tècnica de Patrimoni Industrial del Poblenou. Aquesta comissió integrada per experts i membres representatius de la ciutadania té per missió pronunciar-se i fer dictàmens sobre les intervencions urbanístiques que afecten elements del patrimoni. ¿S'ha proposat el regidor eliminar totes les instàncies de participació ciutadana, i governar a cop de decret?

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

Movement-nos pel Poblenou

El dret a la mobilitat és, o hauria de ser, universal. Tots i totes ens desplacem gairebé a diari, ja sigui per anar a comprar el pa, a estudiar, a fer un passeig... I la via pública està a la nostra disposició per tal de facilitar aquests desplaçaments. Aquesta via pública, però, la podem utilitzar amb els diversos modes de transport, que tenen conseqüències diferents sobre la nostra qualitat de vida i la de la resta dels usuaris.

Per exemple, si triem els modes no motoritzats (anar a peu o amb bicicleta), ajudarem a aconseguir un barri i una ciutat més habitables: amb menys fums, menys soroll, menys accidents... Si hem d'anar més lluny tenim a la nostra disposició els serveis de transport públic col·lectiu (metro, tramvia, autobús), tot i que si tenim mobilitat reduïda ens trobarem que la línia 4 de metro és encara una barrera inaccessible (sense ascensors precisament a les estacions amb més usuaris: Poblenou i Vila Olímpica). Aquests serveis de transport públic ens permeten uns desplaçaments per tota l'Àrea Metropolitana amb un cost raonable (un viatge amb la T-10 d'una zona ara costa 0,98€) i un ús eficient de l'espai públic, ja que un sol vehicle pot transportar desenes de persones. Finalment, si triem –o no tenim cap altra alternativa– desplaçar-nos en transport privat motoritzat (cotxe o motocicleta), estarem fent augmentar la contaminació acústica i atmosfèrica de l'entorn (no complim amb la normativa europea i molt menys amb el que proposa l'Organització Mundial de la Salut), contribuïrem al canvi climàtic, incrementarem el consum d'energia, possibilitarem una major accidentalitat (l'any 2011 hi va haver 8.831 accidents de circulació a la ciutat,

amb 31 morts i 10.251 ferits) i farem una ocupació visible de l'espai públic.

Des de l'any 2000, 4.500 empreses ja s'han instal·lat en el districte 22@Barcelona, una mitjana de més de 500 noves empreses per any. De les 4.500 empreses, un 47% són de nova creació, i la resta, trasllats, i un 30% pertanyen a activitats intensives en coneixement i tecnologia. Així, el Poblenou ha enriquit significativament la seva població treballadora, que actualment suma més de 56.000 nous treballadors/es i, les previsions, abans almenys, apuntaven arribar als 150.000.

Sumant la població treballadora als habitants censats en el conjunt dels cinc barris del Poblenou (uns 75.000 habitants, prop d'un 35% de la població del districte), així com també els estudiants de les diferents universitats, resulta que unes 140.000 persones ens desplacem diàriament amb origen i/o destinació el Poblenou.

En el conjunt de Barcelona els modes no motoritzats (55,4%) i el transport públic (29,5%) són els més utilitzats en els desplaçaments interns. En els desplaçaments interurbans, en canvi, el transport públic i el vehicle privat obtenen quotes molt semblants (del 48%). La compacitat i l'alta densitat urbana de la ciutat facilita una oferta de transport públic eficient, tot i que continuen existint encara grans ineficiències del sistema, com ara la lentitud i sinuositat de la xarxa d'autobús o la no unió del Trambaix i Trambesòs. Precisament la consulta sobre la unió dels tramvies i la conseqüent reforma de la Diagonal va ser el primer i potser darrer intent de democràcia participativa a la ciutat. La majoria de les forces polítiques van fer una burla envers el procés democràtic endegat i una de les conseqüències és que el Poblenou continua amb una pèssima connectivitat ferroviària.

Actuacions previstes amb relació a la xarxa del Trambesòs
Font: PDI 2011-2020

Actuacions previstes amb relació a la xarxa de metro
Font: PDI 2011-2020

Formes de transportar 200 persones, a la Diagonal entre passeig de Sant Joan i València (2010)
Font: Plataforma Diagonal per tothom

Per sort, el nou Pla Director d'Infraestructures 2011-2020 encara continua incloent aquesta connexió, tot i que sense concretar-ne el traçat (endevinem que per raons purament polítiques). Segons indica el PDI, l'any 2015 estarà en redacció el projecte constructiu per a la unió del Trambaix i el Trambesòs (3,9 km de traçat directe i 6 noves estacions) i l'any 2020 ja s'hauran executat les obres. D'altra banda, l'any 2020 es preveu que estiguin redactats els projectes constructius dels perllongaments de la xarxa de Trambesòs entre Ciutadella-WTC i Glòries-Pl. Urquinaona.

El mateix PDI aporta altres bones notícies amb relació a la millora de la intermodalitat: el perllongament de la línia L4 amb tres noves estacions

(Santander, Estació de la Sagrera i La Sagrera), que permetrà connectar amb la línia L9 de metro, serveis de Rodalies i serveis d'alta velocitat. Aquesta actuació es preveu que estigui executada l'any 2020.

La darrera referència al PDI és per apuntar una altra actuació amb relació a la xarxa ferroviària al Poblenou. Es preveu que l'any 2020 ja estigui projectat el traçat per perllongar la línia d'FGC del Vallès per la Ronda de Sant Pere en direcció al Poblenou (o districte del 22@, com l'anomena el PDI), i d'aquí cap a Horta i Sant Cugat, per un nou túnel a través de Collserola.

Però a banda de fer volar coloms amb actuacions ferroviàries, al Poblenou sobretot ens desplacem a peu i, darrerament cada vegada més, amb bicicleta. El nostre barri té la gran sort de trobar-se en un entorn pràcticament pla, cosa que fa que es tracti d'una zona bastant accessible en superfície. Encara manquen urbanitzacions d'alguns indrets i vials (com ara l'eix Pere IV, el carrer Taulat o el darrer tram de la rambla del Poblenou), així com una major connectivitat de la xarxa ciclable, però es pot afirmar alegrement que el Poblenou és una de les zones més còmodes i accessibles de la ciutat de Barcelona (i de moltes altres ciutats) per a la mobilitat del vianant. És per això que volem, com a vianants i veïns, mostrar la nostra opinió amb relació a l'eix més emblemàtic del barri, la rambla del Poblenou.

Silvia Casorran

Demanda de les estacions de Metro

La L4, la nostra

Passat, present i futur de la línia de metro del Poblenou

Ha passat molt de temps des que es van construir els túnels per on avui circulen els metros que a molts de nosaltres ens permeten anar a la feina o a l'escola cada matí. Exactament 105 anys.

Història

Malgrat això, seria molt imprecís dir que les vies subterrànies per on circula la L4 tenen més d'un segle d'antiguitat. De fet, només 3 de les actuals 22 parades de la línia groga passen per aquests túnels centenaris: Passeig de Gràcia, Urquinaona i Jaume I. Aquests túnels van formar part del llegendari i pioner Gran Metro de Barcelona, de 2 km de longitud, inaugurat l'any 1924.

Els poblenovins i poblenovines, però, no van poder gaudir del metro fins a l'any 1977. Aquell any, per fi, es va unir la parada de Selva de Mar

amb la de Jaume I, passant per Poblenou, Llacuna, Bogatell, Ciutadella (amb l'afegit de Vila Olímpica des de 1992) i Barceloneta. La línia groga va continuar creixent fins a ser la que coneixem avui. Les transformacions més recents les va patir l'any 2002, quan, en el marc del Fòrum de les Cultures, s'inaugura la parada Maresme Fòrum. Aquest mateix any la parada de la L4 Pep Ventura és absorbida per la L2.

Les reivindicacions

Els anys de màxima tensió entre la gent del Poblenou i el metro segurament es van viure als inicis del nou mil·lenni, sobretot entre el 2002 i el 2007. Les contínues vibracions del terra i els desperfectes derivats d'aquestes van portar a una mobilització veïnal sota el lema "metro sí, terratrèmols no". La història va tenir un desenllaç més o menys feliç, amb la renovació de les vies des de l'estació de Selva de Mar fins a Bogatell i amb la substitució de l'antiga flota de trens per una de nova molt més silenciosa.

Una altra aspiració satisfeta ha estat la d'aconseguir que estacions com la de Selva de Mar, Llacuna i Bogatell finalment tinguin accessos, mitjançant

ascensors, per a persones de mobilitat reduïda. Tot i la millora evident, l'objectiu no s'ha complert totalment perquè les obres no han contemplat el segon vestíbul i accés que es reclamava. Tanmateix aquestes petites deficiències no són res comparades amb el fet que les parades de Poblenou i Vila Olímpica, les dues amb una afluència de passatgers més gran (més de 8.000 en cada sentit) encara no tenen les infraestructures necessàries per fer accessible el metro a tothom. El pitjor d'aquest cas és que l'ens responsable, la Generalitat, ha desprogramat les obres que ja estaven previstes.

Per últim, un dels grans cavalls de batalla del Poblenou és aconseguir una connectivitat eficient amb els serveis ferroviaris com Renfe. Una connectivitat que en el dia d'avui simplement no existeix. Actualment els plans preveuen el perllongament de la L4 fins als intercanviadors de Sagrera Meridiana i Sagrera TAV, quan l'estació de La Pau deixarà de ser el final de línia. L'aspecte que presenten avui les obres de Sagrera no conviden a l'optimisme, i aquesta connexió no sembla factible en un futur pròxim.

Guillem Tàpia

El 7 d'octubre de 1977 l'Associació de Veïns, després de molts mesos de crítica pel retard de les obres, inaugura l'estació de metro del Poblenou. A la festa hi van acudir 4.000 persones i cap polític va tenir el valor de presentar-s'hi.

La bicicleta i el Poblenou

Circular amb bicicleta pel Poblenou és ben senzill; no és estrany, doncs, que molts veïns i veïnes ho practiquem des de fa temps. Encara hi ha moltes mancances, però també hi ha moltes potencialitats per augmentar-ne l'ús. Com més bicicletes hi ha al carrer, més pacificat és el trànsit, hi ha menys accidents i menys greus, menys contaminació, menys malalts, menys absentisme laboral, menys despesa i molta més qualitat de vida.

Situació actual i potencialitats

Actualment al Poblenou, hi ha un bon nombre de carrils bici i carrers pacificats, però no constitueixen una xarxa interconnectada ni internament ni amb a la resta de la ciutat. També constatem que molts carrils no són prou amples i que moltes cruïlles no són prou segures. El cas de la Rambla és especial, perquè s'hi pot circular de forma segura i agradable, però a les rotondes et pots trobar vehicles de motor circulant en sentit contrari. A l'altura del carrer Taulat han tancat fa poc un lateral de la Rambla als vehicles motoritzats, una iniciativa senzilla i fantàstica que treu terreny al cotxe per donar-lo al vianant i a les terrasses, però que no ha tingut en compte la circulació dels ciclistes.

Recentment s'ha connectat el carril bici del carrer Ramon Turró amb el carrer de la Marina, però encara no connecta amb el carrer Bac de Roda ni aquest arriba a García Fària. S'ha connectat també el passeig Circumval·lació amb avinguda Nova Icària, però aquesta no disposa realment de carril bici. Completar els eixos horitzontals (Platja, Ramon Turró, Pujades, Cristóbal de Moura) i els verticals (Àlaba, Granada, Bac de Roda, Josep Pla) costaria molt poc i potenciarà exponencialment l'ús de la bicicleta. Aviat es connectarà la xarxa a la rotonda de carrer Marina i avinguda Meridiana, i al carrer Joncar faran una plataforma de vianants. Esperem que si mantenen la circulació motoritzada en un sentit tinguin en compte que les bicicletes han de poder circular sempre en els dos sentits.

Problemàtica i reptes

Sens dubte, és un problema l'evident manca de voluntat política per promoure i facilitar l'ús de la bicicleta com a vehicle de transport. Per això tenim greus mancances en la connectivitat de la xarxa ciclable i en aparcaments segurs dins i fora dels edificis públics i privats (centres docents, habitatges, etc.). Cada cop som més les persones que volem anar amb bicicleta a la feina, a l'escola o a l'institut, a veure els amics o a la platja. Però voler que els nostres fills vagin sols a l'escola amb bicicleta o transportar mercaderies en tricicle de càrrega són autèntics reptes encara avui per al barri. També és un repte aconseguir que la majoria de persones accedeixin al Poblenou en transport públic o bicicleta per estudiar o treballar. Està preparat el nostre barri per enfrontar-los? Alguns veïns ho desitgem, però el cert és que ens interessa a tots aconseguir-ho.

Jordi Galí Manuel
Maria Elisa Ojeda

L'abans i l'ara del tramvia i l'autobús al Poblenou

Obres del tramvia a la cruïlla de Pere IV i Pallars (Arxiu Històric del Poblenou)

La xarxa actual de transport de superfície al barri és hereva de la lluita històrica entre el tramvia i els autobusos per abastir la mobilitat dels veïns del Poblenou

A final del segle XIX el tramvia es va començar a estendre per la major part de les ciutats europees i Barcelona no es va voler quedar a la cua d'aquest nou invent. Així, doncs, el 1873 va arribar el tramvia al Poblenou. En ple apogeu de les fàbriques tèxtils i amb connexió amb el ferrocarril de Mataró, es va construir una via de 1,4 m d'amplada que passava pel carrer del Cementiri, que feia d'entrada al barri. La línia número 36 començava al Pla de Palau i arribava fins al carrer Taulat, on hi havia les cotxeres. Al principi el tramvia estava tirat per mules o cavalls. Durant els últims anys d'aquell segle, el tramvia va anar ampliant recorregut, millorant les instal·lacions amb una nova via més estreta i finalment electrificant les vies

el 1898. Alhora, pel Poblenou també passava la línia que unia Barcelona amb Badalona. Exactament, per la carretera de Mataró, l'actual Pere IV. El 1971, els autobusos havien reemplaçat els tramvies i l'únic que quedava era el Tramvia Blau de l'avinguda Tibidabo.

D'altra banda, el 1908 l'Ajuntament de Sant Martí de Provençals va impulsar una línia de transport col·lectiu per unir el Poblenou amb el Clot i potenciar les relacions comercials dels dos nuclis urbans. La línia era en *riperts*, tartanes lleugeres arrossegades per cavalls o mules, i es coneixeria com La Catalana. El 1925 es van substituir els *riperts* per autobusos. Cap als anys 60, la desindustrialització del barri de Sant Martí va fer que es perdés la major part de la clientela, els obrers. A partir de llavors, va anar canviant de recorregut amb l'obertura de la Gran Via o el Pla de la Ribera. El 26 d'octubre de 1980, però, La Catalana va fer el seu últim recorregut i els veïns del barri van acomiadar-se de la línia amb un acte popular. La va reemplaçar l'actual línia 92, que feia el mateix recorregut però l'ampliava fins a l'Hospital de Sant Pau.

La xarxa d'autobusos que hem tingut fins aquest any és hereva tant de la xarxa de tramvies com dels autobusos que l'han reemplaçat de mica en mica. Davant d'aquesta organització irracional de les línies, l'Ajuntament de Barcelona va iniciar l'octubre de 2012 una nova de xarxa de busos més ordenada. Una vegada iniciada la primera fase (amb línies com la H12 o la V21, que substitueixen la 56 i la 10, respectivament), està previst que a finals del 2013 s'introdueixi la línia H16, que anirà des de Paral·lel fins a Diagonal Mar. Aquesta nova línia realitzarà part del recorregut de les línies 14, 41 i 36, tot i que, inicialment, no es preveu que desapareguin. Actualment, però, el Trambesòs, renaixut l'any 2004, té una forta presència en el Poblenou comparat amb la resta de la ciutat, ja que la freqüència dels autobusos és baixa i l'L4 ni abasteix la complexitat del barri ni ofereix una suficient accessibilitat.

Clara Roig

Pacificar el trànsit

En els darrers anys, a Barcelona s'ha iniciat un canvi cultural pel que fa a la mobilitat per pacificar el trànsit, reduir la contaminació i la despesa energètica, i promoure el transport públic i mitjans alternatius com la bicicleta. Al Poblenou queden diversos aspectes pendents de resoldre per conciliar les necessitats de residents, estudiants i treballadors, i també visitants, cada vegada més nombrosos a tota l'àrea del llevant de la ciutat.

L'augment de densitat que comporta uns usos cada cop més intensius del territori ha d'anar acompanyat d'estratègies de mobilitat que ni sacrificuin la qualitat de vida ni col·lapsin el dret a la mobilitat dels ciutadans. Atès que l'espai disponible és limitat, cal avançar en una gestió més eficient que necessàriament ha de pivotar sobre la millora del transport públic i també en l'adequació de l'espai viari a la mobilitat local.

Els vianants

Una prioritat que cal atendre amb urgència és l'ordenació dels principals

eixos cívics, com la Rambla, que necessita endreçar i acotar els usos evitant interferències amb el seu rol principal de passeig. El carrer Pere IV reclama també una intervenció integral que potenciï l'espai dels vianants, defineixi el paper del vial i revitalitzi comerç i equipaments. Els carrers de Joncar i Taulat han de reforçar la zona de vianants del centre històric pacificant el trànsit. Cal definir la superilla central compresa entre Roc Boronat, Pallars, Bilbao i Trueta per a dinàmiques locals amb prioritat per a vianants. Aquestes actuacions han d'anar necessàriament lligades a un replantejament del rol viari de la resta de carrers de tot l'àmbit del Poblenou, replantejant el sentit del trànsit d'algun d'aquests, per tal d'assegurar la connectivitat amb la ciutat, tant dels vehicles com del bus i la bicicleta.

Els cotxes i les motos

L'ordenació de l'espai en superfície ha de tendir a disminuir l'impacte que ha deixat la cultura de l'automòbil, que ha convertit els carrers de les ciutats en ma-

gatzems de vehicles, sostraint l'espai a les persones. L'ordenació de l'aparcament en superfície (àrea verda, blava, descàrrega, etc.) implantada l'anterior mandat ha millorat notablement la situació de col·lapse, i ha fet baixar la tensió provocada per la disputa de l'espai. No obstant això, queda pendent prohibir aparcar les motos a la vorera, una fita que s'havia aconseguit, però que amb l'actual govern municipal ha retrocedit.

La situació de l'aparcament ha de millorar notablement a tota la zona del Poblenou si s'articulen els mecanismes per posar a mercat accessible els milers de places d'aparcament en el subsòl del 22@. Actualment, aquests aparcaments en edificis d'activitats econòmiques es troben infrautilitzats o simplement buits mentre que a la superfície els cotxes competeixen per ocupar un espai públic massa valuós per amuntegar-hi cotxes i motocicletes. S'imposa, doncs, un pla per treure a mercat aquestes places que ajudarien a buidar els nostres carrers.

Salvador Clarós

Trias no tria el tramvia per la Diagonal

Per la democratització de l'espai central de la Diagonal, menys fums, menys gasos d'efecte hivernacle, menys accidents de trànsit, unió dels tramvies per la Diagonal i en superfície

El tram central de la Diagonal és una proposta de futur per a una mobilitat urbana més sostenible, humana i solidària. La situació dels escassos quatre quilòmetres que separen la plaça Francesc Macià de la plaça de les Glòries demostra de forma evident la incapacitat de l'Ajuntament barceloní durant els darrers quinze anys per reformar el sistema de mobilitat. Això perquè quan es van fer les Rondes de Barcelona el 1992 i la Diagonal va perdre el seu caràcter de travessera, l'Administració va perdre l'oportunitat de transformar-la en una via urbana. Anys després el trànsit ha engolit la Diagonal de nou, amb un parc mòbil que no para de créixer dins d'una ciutat finita.

L'eix de la Diagonal és l'exemple més paradigmàtic de les conseqüències que comporta mantenir la supremacia automobilística a Barcelona. La creixent congestió, així com els problemes ambientals, energètics, socials i sanitaris

generats pels vehicles privats, no només són símptomes d'un fracàs en planificació urbana, sinó que perjudiquen el desenvolupament d'una mobilitat més sostenible que l'Ajuntament diu voler impulsar. L'ecomobilitat, o conjunt de mitjans que assegurin el dret al desplaçament sense sacrificar-ne d'altres com la salut, el descans o les possibilitats de les generacions futures, són precisament els que gaudeixen de menys espai i prioritat al tram central de la Diagonal. La conseqüència directa d'aquest desgavell són unes voreres molt estretes que dificulten el comerç i els itineraris a peu, un bulevard central constantment interromput per motos aparcades o cruïlles amb vehicles aturats, un carril-bici sobre la vorera perillós per als ciclistes, i conflictiu per als vianants, un sistema d'autobusos car i lent que circula per un carril bus ineficient i un trànsit desorbitat.

Davant d'aquesta situació, les autoritats municipals d'ara i d'abans han

rebutjat sistemàticament la instal·lació d'un tramvia per resoldre la congestió del carril bus i incrementar així la capacitat del transport públic a la Diagonal. En definitiva, una solució que hauria afavorit un traspàs de viatges del vehicle privat al transport públic, i hauria permès així guanyar espai per a unes voreres més amples i un millor carril bici. A més d'una capacitat superior, el tramvia és el mitjà més segur i que consumeix menys energia per viatger transportat. L'actual esquema de transport públic convida l'usuari a escollir entre un autobús col·lapsat o el primer "tramvia interromput" d'Europa. Tant els usuaris del Trambaix com els del Trambesòs estan condemnats al doble transbordament gairebé sempre. Malgrat tants inconvenients, els arguments de la negativa municipal sempre han estat els mateixos: no restar espai ni velocitat sobre el trànsit global. Aquesta posició no s'adiu amb el pronunciament de l'alcalde favorable a

donar la prioritat al vianant i al transport públic, ni amb els postulats de sostenibilitat i de respecte al protocol de Kioto, ni amb els postulats de salut pública —emissions d'òxids de nitrogen i PM10—, ni amb els hàbits de la mateixa societat barcelonina, que només fa servir el cotxe en el 19% dels seus desplaçaments. És a dir, tot i reivindicar una política per a les persones, el que aconsegueix el Sr. Trias es fer una política per als cotxes i motos.

L'evolució del nombre d'usuaris i usuàries del tramvia evoluciona favorablement a l'alça des del primer dia que van entrar en funcionament l'any 2004. Què suposaria per a la ciutat de Barcelona la unió en superfície dels dos tramvies? Una millora traduïda en un increment de l'ús del transport públic, una millora de la qualitat ambiental de l'aire en aquest espai de la ciutat, una millora del repartiment modal de l'espai públic entre cotxes, bicicletes, vianants i

autobusos. En definitiva, una Diagonal més democràtica, una Diagonal per a tothom.

Avui la Diagonal té un mal servei d'autobús en el seu tram central i és una constant congestió de vehicles uns rere els altres: fins a sis o més autobusos, amb una velocitat comercial baixa. És a dir, un mal servei de transport públic, a més d'ineficient i car. Cal tirar endavant ja una profunda reconversió urbanística i de mobilitat del tram central de la Diagonal en els seus 4 quilòmetres de longitud, que prioritzi els desplaçaments a peu, el transport públic i amb bicicleta, amb menys fums contaminants, amb menys contaminació acústica, traient espai al cotxe privat. El pas del tramvia pel tram central de la Diagonal és la proposta més efectiva i eficient des del punt de vista de mobilitat, en mallar la xarxa ferroviària amb la creació de nous intercanviadors, amb quatre línies de metro i amb totes les línies de metro del Vallès i les línies urbanes de FGC.

Barcelona ha d'afrontar el repte de reformar l'avinguda Diagonal, un eix obsolet. És l'hora de posar en pràctica les solucions sostenibles, única resposta eficaç al col·lapse, a la contaminació ambiental, a la ineficiència energètica. És l'hora de facilitar la vida a les persones dels municipis veïns, a les persones dels nostres barris que depenen parcialment del Trambaix i Trambesòs per als seus desplaçaments, i que ho reclamen de forma constant. És l'hora d'ampliar les voreres per als vianants castigats avui pel vehicle privat. És l'hora d'atorgar a la bicicleta un carril digne de la seva contribució sostenible a la ciutat. És l'hora de proporcionar als treballadors i treballadores un mitjà de transport públic eficient, còmode, segur i d'accés fàcil per anar i venir de la feina. És l'hora de regalar-li un pulmó verd al cor de Barcelona, travessat des de fa anys per una espasa de fum i soroll.

Manel Ferri

GELATERIA **FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA**
casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

CLINICA DENTAL GLÒRIES
Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1º1º
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

FARMÀCIA LOPERENA GIRO
TEL 93 307 15 17
MARIA AGUILÓ / PUJADAS
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - ELEXIRS FLORALS

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
HORARI: diDuns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

www.centremedicpoblenou.es
CENTRE MÈDIC POBLENOU
CERTIFICATS MÈDICS - PERMIS DE CONDUIR - ARMES - SEGURETAT NÀUTICS - ESPORTIUS - GRUA OFICIALS DE TOTES CLASSES
Llull 175 pral. 2a. (cantonada rambla)
08005 BARCELONA Tel. 93 485 41 77

Villarroya
SABATERS DES DE 1870
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

SI ET VOLS ANUNCIAR, TRUCA AL
697 268 335

ALIMENTACION lombarte
DUSA
MARIA AGUILÓ, 95 - POBLENOU - TEL. 93 309 18 33

ÓPTICA traver
des de 1993
C/. Pujades, 194 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C/. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

Can Felipa al cor de l'acció cultural del barri

La sala d'art contemporani de Can Felipa continuarà oberta i tindrà convocatòria per al 2014. Aquest és l'acord a què van arribar finalment el districte de Sant Martí, l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB), i els col·lectius d'artistes junt amb les entitats del Poblenou. Les bones decisions són aquelles que són fruit del consens, és a dir, que es prenen des del discerniment compartit. La iniciativa de traslladar la sala d'exposicions fora del centre cívic es reconduïx ara amb la seva permanència; no obstant això, la petita crisi declarada arran de la precipitació de la regidoria del Districte ha posat de manifest un problema de fons que cal abordar: quin és el projecte de futur del centre cívic Can Felipa?

El que va ser el primer gran equipament del barri del Poblenou després de ser reivindicat pels ciutadans per poder-hi desenvolupar activitats associatives i culturals, ha patit des del mateix inici una manca de definició del seu projecte global. És un problema derivat del repartiment dels espais i les activitats que acull el potent edifici de la històrica Càtex. Entre el Centre Esportiu Municipal (CEM) i el Centre de Serveis Socials del Poblenou (CSS), al qual en algunes èpoques s'hi han afegit també oficines de Serveis Personals del Districte, l'espai disponible queda reduït pràcticament a dues plantes de les cinc que té l'edifici; de les

quals, una està ocupada pel teatre i la sala de conferències, i l'altra, només en part, per la sala d'art contemporani integrada a la xarxa de sales d'art de la ciutat. Les entitats mai han disposat, doncs, d'espais propis encara que s'han beneficiat d'unes instal·lacions. sovint força col·lapsades.

Tothom sap que, malgrat la potència i bellesa de l'edifici, Can Felipa no funciona com a centre cívic. Un portal d'entrada minúscul, uns ascensors deficients, el teatre a la planta superior i el bar arraconat al tercer pis parlen per si sols de la discutible distribució funcional. De tota aquesta disbauxa, el que és menys assenyat és foragitar la sala d'art perquè el que realment desencaixa del programa cultural i a més ocupa les millors plantes de l'edifici és el Centre Esportiu. Un equipament que a més ha quedat petit, i que ja fa anys que les entitats del Poblenou clamen pel seu trasllat al Camí antic de València.

S'imposa, doncs, una reflexió serena sobre el futur de Can Felipa, que ha de ser feta des de la Comissió d'Equipaments del Poblenou, amb una perspectiva global de les necessitats del territori. El conflicte s'havia generat perquè la regidoria de Sant Martí no es vol gastar ni un euro en reestructuracions i ha buscat solucions fàcils i sense consultar. En canvi, si es fa la reflexió i es genera el consens per reprogramar Can Felipa i ordenar els espais culturals i esportius del Poblenou, segur que es crearan les condicions òptimes per a futures inversions que contemplin solucions de futur. I les inversions hauran d'arribar perquè el Poblenou és un barri que no para de créixer, que té ja avui 80.000 veïns amb necessitats culturals creixents.

Redacció

renda

Objecció fiscal

Si no volem que els nostres diners serveixin per pagar tot allò que no és just ni representa un servei per a la societat, si creiem que no hem de contribuir a pagar el deute per l'especulació dels mercats financers ni a la despesa militar, a l'hora de fer la declaració de renda podem fer objecció fiscal.

Per saber com es fa i, com a alternativa, a quins projectes socials del barri podem contribuir, podeu venir a les sessions informatives que es fan cada dimarts de maig i juny a les 19'30h. a La Flor de Maig (C/ Dr.Trueta, 195).

Ho organitza la Comissió de Consum de l'Assemblea Social del Poblenou

Renda Garantida Ciutadana

Sota el lema "rescatem les persones" s'ha iniciat una campanya de recollida de signatures per presentar la ILP Renda Garantida Ciutadana al Parlament de Catalunya. En uns moments en què la crisi porta a la pobresa sectors cada vegada més importants de la societat, amb aquesta iniciativa es pretén fer realitat el que diu l'Estatut de Catalunya: "les famílies o persones en situació de pobresa tenen dret a accedir a una Renda Garantida Ciutadana que els garanteixi una vida digna"

La quantia d'aquesta renda serà de 7.967,7 € a l'any i tindrà caràcter incondicional, no subjecta a cap obligació de seguir cursos, perquè el dret a la vida és incondicional. Tindrà caràcter indefinit, sencer o complementari, fins que el perceptor surti de la situació de pobresa. La quantia l'estableix el Parlament, que considera aquesta quantitat com el mínim que permet una vida digna a Catalunya.

Pots signar al local de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou. Per a més informació: www.rendagarantidaciutadana.net

Esborrany de vida

HISTÒRIES DE LA PUTA CRISI 12 (al Poblenou)

—Tot el dia pendent del mòbil i per fi em telefonen i em diuen que sí!

La Berta salta i crida pel menjador amb tanta passió que sembla ballar el Gangnam Style.

—T'han trucat per fi els d'Hisenda! —endevina el Pere—. Després del curs de dues setmanes, que per cert no et pagaran, i de l'examen que t'ha deixat sense ungles de tant estudiar, ¿quant temps treballaràs al servei telefònic d'atenció al contribuent?

—Quaranta-cinc dies en període de prova i amb sort faré esborranys de renda durant tres mesos (el que dura la campanya). Però ens han dit que probablement als trenta dies fotran fora la meitat de la plantilla perquè baixen les trucades.

—Quin bon exemple que dona l'Administració! I quant us pagaran?

—Sou de teleoperadora rasa, ni plus de gestió, ni hòsties. I la gent que truca es pensa que som funcionaris. Hem d'aguantar bones empipades perquè a la majoria d'aturats la renda els surt a ingressar. I són sis milions.

—Quins pebrots.

—Per cert, Pere, t'ho he estat mirant i a tu també et surt a ingressar.

—Com pot ser? M'has posat el préstec? I la quota sindical? I el nen? I el que cobro? Has provat amb la tributació conjunta? Deduccions autonòmiques?

—T'ho he posat tot i et surt a pagar.

—No ho entenc.

—T'han retingut poc aquest any —aclareix la Berta.

—Els sembla poc? M'han retingut durant el 50% del meu temps. Carregant i descarregant camions! I tenint en compte que en faig servir un 25% per dormir, perquè si no, em moro, ¿què em queda?

—Et queda el diumenge.

—Per dinar amb els sogres i fregar el pis.

—Vam pactar que tu t'encarregaves de fregar.

—No m'ho imaginava jo que als quaranta anys em trobaria així. Creia en una qualitat de vida que no he conegut ni coneixeré mai. I em trobo amb les butxaques buides i una vida eternament provisional. Em sento com una taronja, que mans estranyes espremen per treure'n fins a l'última gota de suc.

—No t'amoïnis, el que jo cobri fent esborranys

servirà per pagar el teu.

—Paradoxes ridícules que consentim com imbècils.

—Serà la meva contribució a la pàtria i un pal·liatiu pels nostres deutes que creixen en progressió geomètrica.

—En progressió geomètrica —respon el Pere—, s'inflen també els meus collons i abans que esclatin haurem de prendre mesures.

—Què vols fer?

—Fotre el camp, Berta. Ben lluny.

Elena Marzo

www.elena-marzo.blogspot.com

E.M.
ELENA MARZO

Corrección/Redacción Textos
Redacción (informes, publicidad...)
Corrección ortotipográfica y estilo
Contenidos web - Blogs
Textos Literarios
Reescritura y Transcripción

670 80 71 74
eee.marzo@gmail.com
www.elena-marzo.blogspot.com

English, Psicomotricitat, Estimulació sensorial, experimentació,
tot amb molt d'afecte, relació família-escola, cuina pròpia...

**Llar d'infants subvencionada
per la Generalitat**

Chiqui Tin

Tel. 93 221 95 79 (Vila Olímpica, Poblenou)
www.escuelachiquitin.com/lavila centrelavila@escuelachiquitin.com

Banc de Sang i Teixits, eficiència i austeritat

Al final del carrer Bilbao, just tocant al passeig Garcia Fària, hi trobem el Banc de Sang i Teixits. En un territori urbà dominat aquests últims anys per edificis icònics i mediàtics, l'edifici destaca sobretot per la seva sobrietat. Però darrere aquesta discreció formal, ens trobem amb un disseny molt acurat que l'ha portat a rebre la qualificació energètica A i a ser finalista dels Premis Europeus de l'Energia Sostenible (Sustainable Energy Europe Awards 2011).

L'edifici va ser promogut pel Consorci de la Zona Franca per encabir-hi l'empresa pública que té com a missió garantir l'abastament i el bon ús de sang i teixits a Catalunya. Amb una superfície d'uns 16.000 m², estava pressupostat en 30 milions d'euros. L'estudi d'arquitectura encarregat del projecte, SaAS Sabaté Associats (autor també al Poblenou de l'edifici d'habitatges de protecció oficial de Roc Boronat, amb màxima qualificació energètica), va treballar per tal que el que havia de ser un típic edifici d'oficines esdevingués un "contenedor flexible, eficient i saludable".

La flexibilitat es materialitza en la repetició d'una planta tipus i en les seves quatre façanes idèntiques, permetent que els usos pu-

guin canviar amb el temps. Reutilitzar l'edifici, o una part, sense necessitat de refer-lo.

L'eficiència energètica es resumeix en una dada: l'estalvi del 87% de les emissions de CO₂ d'un edifici convencional. En climatització, per exemple, hi ha un estalvi de 8Kwh/m² l'any de calor i 24Kwh/m² l'any de fred, en part gràcies a una façana composta d'un for-

migó blanc amb l'aïllament reforçat, on s'han reduït les finestres un 50%. Els vidres selectius permeten l'entrada del 50% de la llum solar i només un 30% de la calor. I a més, unes persianes interiors de lames dirigeixen la llum cap a l'interior de les oficines, incrementant la il·luminació natural i reduint-ne sensiblement l'artificial. Aquest sistema passiu s'ajuda d'un sistema de *free-cooling* (refredament natural mitjançant aire exterior) i de la instal·lació d'uns recuperadors de calor que optimitzen les pèrdues energètiques. Tot plegat minimitza la demanda energètica a l'interior de l'edifici.

La salut de veïns i ocupants es fa ja evident en aquesta reducció de les emissions, però l'edifici, a més, incorpora una xarxa de dissipació de radiacions naturals electromagnètiques a la llosa de fonamentació que prevé d'algunes malalties.

Amb tot, mentre sembla va irrenunciable relacionar eficiència amb edificis singulars i espectaculars, i amb grans dispendis econòmics, el Banc de Sang i Teixits aposta justament pel contrari. Un edifici molt pragmàtic que demostra que és possible una arquitectura sostenible i econòmicament continguda.

Marçal Bonadona

Arquitecte bonadona@coac.net

Barcelona sota les bombes

Commemoració dels 75 anys dels bombardejos de la ciutat

Fins a l'any 36 el feixisme al món havia guanyat totes les batalles i en l'inici de la guerra civil espanyola va fracassar per primer cop a Barcelona, encara que al final va guanyar-la.

L'aviació militar es va configurar com una arma moderna que va condicionar el desenvolupament de la guerra civil espanyola i va afavorir la victòria del bàndol insurgent comandat pel general Franco. Tot i que no era el primer conflicte armat en què l'aviació atacava objectius a la rereguarda, era la primera vegada que es duia a terme d'una manera general i programada.

Van ser els militars italians els que van teoritzar que calia esfondrar la moral de la rereguarda perquè una guerra fos sostenible. Barcelona va ser el banc de proves d'aquesta tècnica. No hi havia missils però l'aviació de Franco, amb l'ajut de l'Alemanya nazi i de la Itàlia feixista, atacava la població civil. I portà fins a les darreres conseqüències aquesta manera de fer la guerra. Barcelona, però, fou també la primera gran ciutat que es va organitzar per plantar cara a aquesta agressió.

Els dies 16, 17 i 18 de març de 1938 tingué lloc l'atac indiscriminat ordenat per Mussolini. Les 14 incursions en 41 hores van causar el terror i el caos a la ciutat, i prop de 900 morts i 1.500 ferits. Però, malgrat les dificultats, la manca de recursos i la inexperiència, Barcelona organitzà la defensa de la ciutat i intentà protegir-se de l'ofensiva aèria feixista.

La majoria dels 1.300 refugis de Bar-

celona els va articular la pròpia ciutadania sota l'assessorament del Servei de Defensa Passiva de la Generalitat, que en va regular la construcció en forma de galeria de mina sense revestiment.

El mapa de refugis existent, coincideix amb el mapa de les entitats ciutadanes (ateneus, comissions de carrers, sindicats...) als diferents barris i, atès que els homes eren al front, van ser majoritàriament les dones, els vells i els infants els encarregats de construir-los. Cada refugi va establir les seves normes de convivència (no es podia fumar, parlar de política...); al refugi de la plaça del Diamant s'hi va trobar un cartell amb la inscripció: "Company, esperem que no deixaràs de col·laborar. Estàs cooperant per la vida dels teus familiars i conciutadans".

La defensa de Barcelona va constituir el sistema més avançat de l'època, i per aquesta raó va ser estudiada i analitzada per assessors i teòrics militars d'Anglaterra, França o Alemanya, i va servir després de model per a altres ciutats sotmeses a setges aeris similars.

Possiblement, el nombre de morts a Barcelona no se sabrà mai amb exactitud, tot i que les víctimes com a conseqüència directa dels bombardejos van situar-se al voltant dels 2.750 morts i els 7.000 ferits. Igualment, el nombre d'atacs també es fa difícil de comptar, per bé que es calcula que Barcelona en va patir uns 200.

Montse Milà

Recull de "Defensa/BCN 1936-39 Guia d'Història Urbana" MUBA

La Història no ens pertany només a nosaltres, és la història de l'horror de la humanitat i ens mostra com érem i com som

Fotos:
Xemeneia del carrer Badajoz forada en el primer bombardeig des del mar.

Construcció d'un refugi al mateix carrer Badajoz.

Al Poblenou es calcula que es van construir 45 refugis antiaeris. Entre el 23 i 24 de novembre de 1938 van morir sota les bombes 37 veïns i veïnes del barri

(Arxiu Històric del Poblenou)

Arxiu Històric del Poblenou

“Som una ONG de la història, sí, això és l’Arxiu Històric del Poblenou”. Així defineix en Jordi Fossas l’Arxiu Històric del Poblenou, nascut el 1976 a l’Ateneu Popular La Flor de Maig de la mà d’en Josep Maria Huertas i altres veïns del barri. Són trenta-set anys d’història d’una associació de voluntaris i voluntàries dedicats a la recerca, difusió i arxiu de la història del Poblenou. En Fossas s’acomia d’un home que ha estat mirant fotografies i documents color sèpia a la taula i queda amb unes noies que pujaran després de prendre un cafè. Alt, prim i amb la barba ja blanca, per un moment em recorda cert personatge envoltat de papers, documents i història, però parla ràpid, clar i concís i el seu aspecte em retorna a l’entrevista.

“La nostra funció és d’arxiu, però el nom d’arxiu és enganyós, en realitat formem un grup de treball que fa coses. La nostra intenció és retornar al barri del Poblenou el material que rebem.”

Amb una clara voluntat de divulgació, l’Arxiu organitza exposicions, xerrades, visites i diferents activitats relacionades amb la història del barri. Ofereix servei de consulta, reproduccions i llibres, i disposa d’un fons amb més de 10.000 fotografies, la majoria digitalitzades i disponibles al web www.arxiuhistoricpoblenou.cat

“Som un arxiu atípic. Nosaltres deixem tocar el material, les fotos, els documents... El dimarts a la tarda oferim servei de consulta i el volem ampliar al dijous. Si algú ho demana i podem, quedem a hores convingudes. Sembla que encara no ens conegui tothom, així que l’objectiu és obrir-nos al màxim de gent possible, créixer.”

És per això que el futur de l’Arxiu passa pel trasllat a la Torre de les Aigües. La idea és que gestioni les visites a la torre i disposi de més espai, tant per a l’arxiu com per a les exposicions permanents i temporals.

“Passarem del palau renaixentista, al mig del Poblenou, que representa Can Felipa, al castell de la frontera, tocant a Diagonal Mar. Es podria dinamitzar una zona amb manca d’equipaments culturals. Des de l’Arxiu es voldria col·laborar amb altres arxius, com els de la Mina o el de la Verneda. Incrementar l’àmbit territorial.”

I tot això amb la seu a la Torre de les Aigües del Besòs, patrimoni històric del Poblenou. El 19 d’abril passat es va fer la presentació del número 17 de la revista *Icària*, publicació de referència de l’Arxiu Històric del Poblenou. La Torre de les Aigües del Besòs, “un monument a la grandesa de l’error humà”, encapçala el dossier principal.

“Nosaltres, però, tot i que som un arxiu històric, no vivim del passat..., és a dir, mirem el que farem, mirem el futur. Hi ha hagut canvis molt ràpids. Des del 1992 el barri ha canviat més que en els 80 anys anteriors. Nosaltres el que fem és recopilar el que es té i ho donem a conèixer. Nostàlgic d’un passat millor? La gent de 80 o de 60 anys tenen el seu barri. La gent

d’ara té una altra visió i també és bona aquesta visió. Fan seu el barri. Nosaltres tenim una mitjana d’edat bastant alta, a la Torre de les Aigües hi ha la possibilitat de connectar amb gent jove.”

Moltes de les consultes, segons ens explica en Fossas, són precisament de nouvinguts al barri que volen saber com era el carrer on viuen o la platja que veuen des del balcó.

“Aquí hi havia fàbriques, des del punt de vista arquitectònic potser no tenen cap valor, però històricament, com a referent, es converteixen en un element patrimonial. Això era zona industrial, la gent arriba a un barri desconegut i volen saber què hi havia abans al Poblenou, hi ha gent que no sap què és una cooperativa o que descobreixen el barraquisme...”

L’Arxiu organitza visites cada trimestre. La intenció és fer visites sorprenents, “que ens sorprenguin a nosaltres mateixos”, segons en Fossas. És per això que no es repeteixen. Es cobra el cost, ja que quan es fan sortides s’intenta arribar i marxar tots plegats i es fa un vermut o un dinar amb confirmació d’assistència. Les activitats que es fan són obertes i es donen a conèixer a través del web; els socis, uns tres-cents, reben directament les comunicacions i la revista *Icària*.

“També hem parlat amb les AMPA de les escoles per fer visites a les exposicions. Volem ampliar, per poder donar més servei. Vénen molts estudiants, interessen les fotos de fàbriques, la documentació gràfica. Per l’arbre genealògic, és molt difícil, vénen buscant familiars... L’objecte més curiós va ser per poder cobrar una herència, però això sí que no, això a l’arxiu del Districte.”

En Fossas confessa que, en realitat, el que més agrada als de l’Arxiu és remenar carpetes sense cap objectiu. A veure què troben. Sempre troben papers que no sabien ni que existien. Retalls de la història.

“Jo sóc de paper. M’agraden els documents dels anys 20 i 30. M’encanten els programes de festa major i d’entitats. Hi surten els anuncis de l’època i es veuen els negocis que hi havia, les publicitats de les fàbriques... Finalment, gràcies en gran part a la participació veïnal, s’ha conservat força patrimoni industrial. Jo penso, però, que no hi ha res intocable. Tot es pot justificar. No s’ha d’avançar sense conèixer, però l’únic intocable són les persones. L’important és conservar la gent.”

En Jordi Fossas m’entrega un exemplar de la revista *Icària*, mentre indica a les noies que ja poden passar. Volen informació sobre edificis històrics del Poblenou.

“La nostra feina és fàcil, no fem mal a ningú i no creem conflicte. Estem relativament ben vistos.”

A la portada d’*Icària* s’alça majestuosa la Torre de les Aigües, el futur, en blanc i negre.

Esther Racionero Zamel

“Som una ONG de la història, sí, això és l’Arxiu Històric del Poblenou”

Aigua de Barcelona, qualitat garantida

Aigües de Barcelona és la primera companyia d'aigua al món que ha obtingut la certificació internacional ISO 22000, de control de qualitat alimentària, per la gestió d'un gran sistema d'abastament.

Aigües de Barcelona s'anticipa a les exigències normatives del futur amb l'homologació dels processos de producció i distribució d'aigua urbana, d'acord amb els criteris aplicables a la indústria alimentària.

Si voleu saber més sobre aquesta certificació o sobre la qualitat de l'aigua de Barcelona, entreu a www.aiguesdebarcelona.cat

**Aigües de
Barcelona**

**QUAN
TOT
FLUEIX**

Centre LAUMAR

Al barri des de 1974

Us oferim: TERÀPIES NATURALS

**Consulta de naturopatia
Par Biomagnètic
Programes específics**

Flors de Bach

Kinesiologia Holística

Kinesiologia educativa per a reforç de l'aprenentatge

ESTÈTICA

PROGRAMA PROGEDIET: perdre pes fàcilment

SLIM INTENSE: Modelar i reafirmar la silueta

- Per al dolor
- Per a l'estrés
- Alimentació bio-lògica
- Antienvel·liment
- Progèdier: Gestió de la dieta

C/Lluà, 223 - 08005 Barcelona
Telf. 93 309 68 34
centrelaumar@telefonica.net
www.centrelaumar.com

Rambla Poblenou, 66

Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN

**PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX**

Mares de la plaça de les Culleres:

Volem un lloc segur i adequat per als nostres fills i filles

Ana Lage, Núria Rius, Leila Cantamessa i Cynthia Emmi són les mares que han pensat i proposat una remodelació de l'illa que hi ha entre els carrers Pallars, Pujades, Rambla i Llacuna, on els seus nens i nenes passen moltes tardes. La plaça de les Culleres és una proposta de millora i adequació d'aquest espai per a l'ús infantil.

Quan vau detectar els problemes d'aquesta zona?

Núria: Abans d'aquesta illa, ja hi havia molta polèmica perquè els nens no tenien un lloc per jugar. Després ens vam trobar amb aquest pavimentat i mobiliari nous, que evidentment no estaven pensats per als infants.

blema el tenen pendent des de fa temps. Els ha agradat la proposta però no en sabem res més...

Penseu que aquesta actuació és viable econòmicament?

A: Som conscients que no hi ha diners. Hem pensat no tocar per exemple la pavimentació actual i només canviar alguns

elements de mobiliari urbà.

Quin serà el pas següent?

A: La idea va sorgir a l'octubre i vam decidir ser constructives. Va coincidir amb una carta de queixa dels veïns. El director de l'escola La Llacuna i el de l'altra escola ens han donat tot el suport. També l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou.

C: El més important és que hem dit el que aquest espai necessita. Aquesta remodelació es pot fer en petites fases, però que tinguin un sentit coherent.

L: El que hem proposat és un esquema d'usos, després de consensuar-ho amb molts pares i mares. El disseny, els materials i la ubicació concreta dels elements es poden pensar millor. És un suggeriment per a l'Ajuntament de Barcelona.

Eva Murgui

Carme Canet

La Carme fa 21 anys que viu al barri. És una gran aficionada al teatre des de ben petita i una enamorada de les entitats familiars. Des del principi es va implicar en el Centre Moral i Cultural del Poblenou i ara n'és la vicepresidenta. És creativa i molt innovadora. Una dona amb empena i ganes, moltes ganes. Participa sempre que pot en les obres de teatre. Ara assaja amb el jovent Pippi Långstrump que es representarà pel maig.

El Centre es va crear l'any 1910, els objectius d'ara són els mateixos que llavors?

Van evolucionant amb el temps. Tot va néixer com una ajuda als treballadors del Poblenou, al principi era un centre social. Després hi va haver una cooperativa de vivendes, una escola... Sempre ha estat una entitat molt implicada en el barri i, a l'inici, ajudava gent sense recursos oferint activitats d'oci. Ara és un espai que també vol estar molt implicat en el Poblenou, en Catalunya. Té una filosofia d'humanisme cristià, sense ser una entitat religiosa, però els valors sí que responen al cristianisme. Per herència i convicció. Està obert a tothom i ofereix al barri activitats de lleure i de cultura.

El Centre es podria definir com una entitat que ofereix cultura de base a tothom que vulgui?

Sí, ara molt relacionada amb les arts. Antigament també hi havia hagut molt esport. Els tres puntals són: el teatre, la dansa i la música. Després també hi ha moltes tertúlies literàries, excursions i tallers diferents, com ara de country, de swing... a preus assequibles.

Quin és el funcionament del Centre?

És bastant assembleari. Cada quatre anys es renova la junta. Ara som mil cinquanta socis, un volum important. També s'incorporen a la junta els delegats de cadascuna de les seccions (teatre, cor, foment de la cultura i activitats diverses). Aquests quatre delegats són escollits de manera diversa. Per exemple, el de teatre l'escull la gent que participa en les activitats d'aquest àmbit.

“El Centre està obert a tothom i ofereix al barri activitats de lleure i de cultura”

Els veïns s'hi impliquen molt?

El que passa a vegades és que, quan una cosa funciona molt bé, la gent es desentén de la gestió, del funcionament. No obstant això, hi ha moltíssimes persones que participen en les activitats. Tant, que tenim problemes greus d'espai. Ara mirem on trobar més aules; a més, no tenim ascensor i la gent gran només pot utilitzar les sales de baix... És veritat que costa trobar gent que vulgui participar de manera voluntària i que tingui temps.

Hi ha, doncs, un projecte per ampliar l'espai?

En aquests moments estem estudiant els plànols de l'entitat per adaptar-nos a les necessitats legals i per treure espais d'allà on sigui. Per exemple, mirar de fer dos pisos perquè els sostres són molt alts, posar un ascensor..., però és clar, això és molt costós.

Parla'm de la secció de teatre, en què tu participes.

Doncs calculem que hi participen unes dues-centes persones. Hi ha una comissió, tot just s'acaba de triar fa uns mesos, que ofereix als socis la possibilitat de presentar obres de teatre i lectures, que es representen cada mes. Els que fan la direcció esbossen un projecte i busquen actors per fer els papers. Els grups assagen dilluns, dimecres i divendres normalment.

Explica'm en què consisteix la iniciativa Diss@accions.

Fa un parell d'anys vam crear aquesta activitat de voluntariat. N'estem molt contents perquè vam tenir un premi de la Federació d'Ateneus. Com que queda molta gent de la secció que no participa a les obres, passa com a la vida real, que hi ha molts actors, però no tothom treballa a la vegada. Així, els dimecres fem una diss@cció, que és com un banc de temps teatral. Algú ofereix un taller i la gent que no té assaig hi pot anar. N'hem fet de tota mena, de màgia, de titelles, de *commedia dell'arte*, de claqué...

A més, la secció de teatre serveix com un trampolí professional...

Som un bon planter. Tenim tres o quatre persones en grups de teatre professional. Per això, hem creat companyies residents, amb gent sòcia de l'entitat, que ens demanen l'espai per assajar, i com a intercanvi, demanem que representin aquí l'obra.

Amb la crisi econòmica, s'ha notat una davallada d'espectadors?

La veritat és que no. La crisi segurament ha afectat més el teatre professional perquè és molt més car. A més, ser soci del centre també té una part emotiva. Han d'anar molt malament les coses per desfer-se del centre, i en temps de crisi, la gent l'utilitza més i l'aprofita. Amb els joves ho he notat molt, abans marxaven i ara el bar ha recuperat molt l'ambient, perquè allà ningú et traurà si hi estàs tota la tarda. Ha ajudat a passar l'estona amb la gent que t'estimes de manera molt econòmica.

Creus que l'entitat es coneix prou al barri?

Sí, molta gent que hi col·labora són botiguers del barri, de tota la vida. Per exemple, hi ha un sabater, una perruquera... L'entitat com a entitat es coneix, l'altra cosa és que sapiguem fer arribar bé les programacions. A vegades ens costa més. Normalment la possem al programa de festa major i intentem que arribi a tothom.

Hi ha socis d'altres barris o la majoria de gent que hi col·labora és del Poblenou?

La majoria són d'aquí, però també n'hi ha de fora. Moltes vegades els fills no es queden al barri, però els pares segueixen pagant la quota de soci i ells vénen de fora a participar.

Creus que al barri hi ha prou equipaments culturals o n'hi hauria d'haver més?

N'hi ha. Ara estarà més bé quan vingui la Sala Beckett. Al barri hi ha molt de teatre. Tenim, a més, molt a prop el TNC i el Versus Teatre. A nivell amateur està força bé. Abans, potser n'haviem tingut més a Can Felipa, per exemple, i ara encara és més una pena en desmuntar la sala d'art contemporani.

Maria Gràcia Larrégola

Dret a aigua

El nostre món està girant-se com un mitjó. Encara no fa gaires anys, vèiem campanyes d'ONG per invertir en pous d'aigua en comunitats de l'anomenat Tercer Món. Era inconcebible que algú no tingués accés a aquest bé tan bàsic. Ara, en canvi, l'empresa subministradora d'aigua, Agbar, ha obert en el darrer any en l'Àrea Metropolitana de Barcelona 73.039 expedients de tall de subministrament per impagament de dos rebuts seguits, una xifra que, per culpa de la crisi, ha augmentat moltíssim (l'any anterior van ser 27.359). I, vergonyosament, la Guàrdia Urbana impedeix omplir garrafes a les fonts públiques. Fins i tot, l'Ajuntament de Badalona ha dissenyat un nou model de font per tal d'obstaculitzar aquesta pràctica.

Estem davant de la privatització més gran que mai hi hagi hagut a Catalunya. L'any passat la Generalitat va externalitzar l'empresa pública ATLL (Aigües Ter Llobregat) que afecta 4'9 milions de persones, sense justificació, ni tècnica, ni econòmica, ni social, ni ambiental, com han demostrat 32 municipis de Barcelona donant suport a una moció redactada pel col·lectiu Aigua és Vida.

Per posar el caramel a la boca dels compradors es va aprovar un augment de fins al 70% del rebut de l'aigua, dissimulant la pujada amb l'argücia de passar d'una factura trimestral a una de bimestral.

El dimarts negre de l'aigua

El 6 de novembre del 2012 es va fer l'adjudicació d'ATLL a Acciona. L'empresa perdora del concurs, Agbar, pertanyent a la multinacional Grup Suez amb la participació de La Caixa, va recórrer l'adjudicació mostrant un veritable xoc

de trens financers que volen lucrar-se amb un bé declarat com a dret humà fonamental per les Nacions Unides.

El mateix 6 de novembre, l'Àrea Metropolitana de Barcelona va dissoldre l'empresa pública d'abastament de l'aigua, EMSA, tot creant una nova empresa "mixta", de la qual Agbar té el 85% de les accions, sense concurs públic, i amb l'aportació de 190 milions d'euros de tots nosaltres. Aquesta maniobra ha motivat la presentació d'una denúncia a la fiscalia per part de les entitats Ecologistes en Acció, Enginyers sense Fronteres i la FAVB. La decisió de l'Àrea Metropolitana pretén regularitzar la manca de base contractual del subministrament d'aigua a Barcelona, que va fer palès un jutge l'any 2011, tot declarant il·legal la tarifa que cobra Agbar.

Tal com assenyala Aigua és Vida, tot aquest procés no s'entendria sinó per la conjuntura neoliberal i de corrupció política. Agbar ha estat el màxim donant (415.000€) a la Fundació Trias Fargas de Convergència.

A Europa s'ha iniciat una ICE (Iniciativa Ciutadana Europea) per recollir un milió de signatures per deixar la gestió de l'aigua fora de les lleis del mercat. A París, per exemple, després de 25 anys de privatització de la xarxa de l'aigua, aquesta ha tornat a ser municipal.

I aquí, i en concret al nostre barri, hem de denunciar i estar alerta quan sapiguem d'un cas de tall d'aigua. Igual que s'ha fet amb els desnonaments, cal aplicar el suport i la solidaritat perquè en cap supòsit no es pot justificar que quan una persona obri l'aixeta no ragi l'aigua.

Joan Maria Soler

FESTA DE L'ESPORT

CEM NOVA ICÀRIA ESPORTS CLUB

29 i 30 DE JUNY

Dissabte 29 de juny

MATÍ

CAMPIONAT DE FUTBOL SALA

LLOC: Pista poliesportiva del CEM Nova Icaria Esports Club
HORARI: 9.00 - 19.00 hores

CANPIONAT MIXTE DE PÀDEL

LLOC: Pistes de pàdel del CEM Nova Icaria Esports Club
HORARI: 9.30 - 14.00 hores

ZUMBADANCE (+13 anys)

LLOC:AVINGUDA ICÀRIA
HORARI: 10.00 - 11.30 hores

SPIN JOVE (+13 anys)

LLOC:AVINGUDA ICÀRIA
HORARI: 12.00 - 13.30 hores

TARDA

CLASSES DEMO DE GOLF

LLOC: Camp de pràctiques de golf del CEM Nova Icaria
HORARI: 17.00 a 20.00 hores (sessions de 30 minuts a una hora)

AQUADANCE

LLOC: Piscina del CEM Nova Icaria Esports Club
HORARI: 17.30 a 18.30 hores

IOGA A LA PLATJA

LLOC: Platja de Nova Icaria
HORARI: 18.30 a 19.30 hores

TAI-TXI A LA PLATJA

LLOC: Platja de Nova Icaria
HORARI: 19.30 a 20.30 hores

Diumenge 30 de juny

MATÍ

CAMPIONAT DE BÀSQUET

LLOC: Pista poliesportiva del CEM Nova Icaria Esports Club
HORARI: 9.30 a 13.30 hores

AQUAGYM

LLOC: Piscina del CEM Nova Icaria Esports Club
HORARI: 9.30 a 10.30 hores

CLASSES DEMO DE GOLF

LLOC: Camp de pràctiques de golf del CEM Nova Icaria
HORARI: 10.30 a 13.00 hores

GINNÀSTICA D'OR

LLOC:AVINGUDA ICÀRIA
HORARI: 10.30 a 13.00 hores

EXHIBICIÓ INFANTIL DE GINNÀSTICA RÍTMICA I TAEWONDO

LLOC:AVINGUDA ICÀRIA
HORARI: 12.00 a 13.30 hores

Activitats del cap de setmana

INFORMA'T DE TOT A LA NOSTRA CARPA DE:

- Carpa informativa de classes d'hipopressius, entrenaments personals i informació general.
- Carpa de pre-anàlisis gratuïts a càrrec del servei de podologia.
- Carpa d'estètica

Sorteig final de 10 samarretes tècniques, 5 mobles, 5 matricules gratuïtes i 3 bonus d'1 mes d'abonament al CEM Nova Icaria Esports Club. (Base de dades de participants i recaptació comercial).

Més informació a: www.novaicaria.com | Tel.: 93 221 25 80 | [f](#) [t](#) [w](#)

Tens un Hort Urbà o en vols tenir un? Tenim el que necessites...

- Llavors • Taules de cultiu
- Substrats i adobs orgànics
- Fertilitzants ecològics
- Testos i eines de cultiu
- Control de plagues
- Armaris de cultiu interior
- Mini hivernacles

Ecològic i sostenible. Vine a visitar-nos!

PLANET HEMP GROWSHOP
Castella 15-17 · 08018 · Poblenou
Barcelona · Tel. 93 4982192
www.shop.planethempgrow.com
info@planethempgrow.com

SÓC ABONAT INFANTIL I JUGO A NOVA ICÀRIA!

Piscina, pàdel, golf i pista poliesportiva.

CONSULTA'NS LES NOVES QUOTES!

SÓC ABONAT JOVE I FAIG AMICS A NOVA ICÀRIA!

Spin-jove, fit-jove, cx-worx, dance, aquagym, pista poliesportiva i molt més.

Av. Icaria 167
08005 BARCELONA

Tel.: 93 221 25 80

Fax: 93 221 38 73

rrpp@novaicaria.com

Ajuntament de Barcelona

novaicària ESPORTS CLUB

www.novaicaria.com [f](#) [t](#) [w](#)

El asesoramiento personal y profesional que necesita

Derecho Administrativo
Derecho Civil
Derecho Laboral
Derecho Mercantil
Asesoramiento fiscal y contable
Gestión de Patrimonios Inmobiliarios

Consúltenos sin compromiso

C/ Lull, 321-329 (Edificio CINC) · 08019 Barcelona
tel. +34 93 553 07 68 · info@diagonalmarabogados.com

un projecte de qualitat fet realitat

H A B I T A T G E S P R O T E G I T S A L P O B L E N O U